

Le magazine Saab norvegien

GPOSTEN

Saabklubben Gammalsaabens Venner

nr 4/2017

Sjefen på tur
Til IntSaab

Hamars Saab-soge
Sidan 1958

Fotokonkurransen
Vinterbilen Saab

I et naboland
Et sted i en skog

Dinslaken, Tyskland
IntSaab2017

Et sted i en skog i et naboland

Tekst og foto KÅRE BREIVIK

Foto Tron

Jeg har hatt en venn i mange herrens år, vår kontakt har ikke vært særlig bilrelatert, men dreid seg bl.a. om fjell og natur, historie og kultur, familie og venner.

For en del år siden ble han pensjonist og avviklet derved et hektisk liv som selvstendig næringsdrivende i himla mange år, en jobb som krevde hud og hår, penger og arbeidsinnsats nesten døgnet rundt i alle de årene. For ikke å snakke om kreativitet, en nødvendig egenskap for å overleve i hans geskjeft.

Nuvel. Pensjonisten bestemte seg for å kvitte seg med stresslivet med forpliktelser og telefoner døgnet rundt. Derfor ville han kjøpe en gård, med god plass, helst i en skog. Uten folk. Og telefoner. Uten forpliktelser. Uten gjeld. Kanskje i et annet land. Så skjedde og han havnet et sted i nord-Sverige. Jeg fikk ukentlige opp-dateringer på epost om en eiendom som var overgrodd og med mye å gjøre.

Men denne gangen var det ikke forpliktelser, det var frivillig. Det var glede. Det kom stadig nye bilder i den elektron-iske postkassen av gravemaskiner, hull i jorden,

motorsager og felte trær, hus som skulle rives, eller repareres, store gårdsbygninger, rikelige uthus, gårdsmaskin-garasjer med høye porter, etc.

Men en dag kom et interessant bilde med følgende tekst: «*Se hva jeg fant i skogen!*» Bildet viste en gammel hvit bil, forlatt, hensatt mellom trær og busker, trolig en gang for fryktelig lenge siden. Det var en Saab 92, overgrodd av trær og mose. Vennen min ville rydde, felle flere trær for å få utsikt til den vakre innsjøen, så han løftet vekk bilen med traktoren til en granne. Han hadde nemlig traktor med pallegaffel.

Tror de traff sånn noenlunde da gafflene skulle på plass og vips var det gamle vraket fjernet fra eiendommen som etter bildene å dømme begynte å bli bra. Bilen sto senere henslengt i et hjørne, klar for å kjøres på soptippen. Wow, tenkte jeg. Min biluinteresserte venn hadde et klenodium i skogen så nå skulle bort! Han visste vel ikke hva han hadde funnet. En Saab i Sverige liksom, er det noen big deal da?

Jeg, som gammel Saab-fantast (riktignok kun med erfaring fra 96V4, fra 70-tallet og fram til i dag),

antydnet at det kanskje kunne være noe å ta vare på. Og for å gjøre en lang historie kort: Han lot seg overtale. Ikke nok med det, han ble frelst! Takk og pris. Vårt gamle vennskap fikk plutselig en ny dimensjon. Gammel Saab!

En dag han var ute og kjørte i skogene på Glesbygden nord i Sverige fikk han øye på en haug med biler på et jorde. Stoppet. **Det var en Saab-kirkegård!** Han sendte meg noen bilder. Det så utrolig ut, dette kunne jeg ikke motstå. Jeg måtte dra og se det med egne øyne.

Da jeg kom på besøk hadde min venn takket være sin fantastiske kreativitet og ukuelige innsats funnet den meget aldrende eieren av alle de forlatte godbitene (han bodde selv-sagt et helt annet sted) og aller nådigst fått løfte om å kjøpe EN av klenodiene fra bilsamlingen. De andre skulle han nemlig beholde selv og restaurere, han Birger...

Så vi dro dit for å hente bilen som var kjøpt. Til tross for at den var overgrodd med mose, kongle-

frø, barnåler og ekornskit - en nydelig gul V4, kanskje 1974 eller -75, etter speilene å dømme. Bildene som min svorske venn tidligere hadde sendt meg viste ikke den fulle og hele sannhet. Da vi kom dit til Saab-kirkegården fikk jeg hakeslepp. Bildene som jeg presenterer i denne historien forteller kanskje hvorfor. Er det mulig? Finnes det virkelig slike steder i virkeligheten og ikke bare på film? På eiendommen sto parkert kanskje 20 biler, minst. Cirka åtte var Saab 96, to stk. 93 og ca. ti Saab 99. Det kan ha vært flere for noe(n) sto innelåst i en stor låve.

Vi hadde med tilhenger for å frakte den gule 96'eren på. Men det tok sin tid. Bilen hadde etter eierens forklaring stått der siden 80-tallet en gang... Det var ikke mye luft under bunnplaten. Vi hadde tatt med luft-kompressor for å fylle dekkene slik at bilen skulle være lettere å rulle. Men alle hjulene hadde sunket godt ned i de bløte underlaget. Da vi begynte å vinsje og trekke sa det PANG! Ett av de morkne gamle dekkene, nå med luft i, sprakk med et smell. Mer vinsjing, nytt smell. PANG! To ut, to

i mente. Snart sa det pang to ganger til før bilen hadde beveget seg særlig langt. Men med litt løfte-redskap, noen trebjelker og litt list og lempe og banning fikk vi lirket frem den vakre 75' modellen mellom en uinteressant Citroen og nesten like kjedelig Opel. Dermed var DEN bilen reddet. Bare 19 tilbake.

96'en viste seg utrolig nok å være omtrent rustfri etter 30 år på dette jordet! Ikke forstår jeg hvordan dette er mulig. Vi stropet fast den overgrodde perlen på släpvagnen, dro den ut fra sitt oppholdssted de siste 30 årene sammen med fettere og kusiner i ulike farger og la i vei tilbake til de tre timene mot vennen min sin gård.

Vi satt begge med stort smil rundt munnen men skvatt selvsagt da det plutselig skjenet en 400 kilos elg rett over grusveien foran bilen så grusen spratt oppetter panseret og frontruten. Hadde sjåføren bråbremset ville kanskje klenodiet på tilhengeren tatt sats fremover, men det gikk heldigvis bra denne gangen og V4'en som etter kort tid ble døpt «Gulosten» sto snart på gårdstunet, endestoppet.

Nå hadde han to gammel-Saab'er. Men så har det seg slik at det var mange hus på gården han kjøpte, min gode gamle, nå nye, Saab venn. Blant annet en stor tom låve, et stort kornkammer og et tomt fjøs hvor det hadde bodd 18 kyr. Og siden han har god tid, sterkt engasjement og blitt smittet av det alvorlige og vanskelig kurerbare Saab-viruset, så har han visst kommet på ideen at han kanskje kunne putte inn et par Saab'er til og lage et bitte lite privat Saab-museum. Siden han nå allerede hadde to gamle biler og siden det finnes så mange gammel-Saab som egentlig burde fått et bedre liv. Kanskje han burde redde noen flere?

Hvordan det har gått er en egen og ganske utrolig historie. Og kanskje får jeg lov å fortelle litt om det blivende museet hans senere? Et sted i en skog, i et naboland.

